

Egyszerre vége: minden fény elillan —
 (boltívek alján száll el így a villany)
 elolvad minden künn a szürkületben,
 a sárga föld lenn és a kék üveg fenn,
 itt-ott szikrák röpködnek elsuhanva,
 ez már a hűnyó tűznek lassú hamva —
 te is kiégsz, homályban állasz ottan,
 magadba hullva, pusztán, elhagyottan,
 a távolságok mélyét el nem éred,
 nem látsz már többé kéket és fehéret,
 eltűnt a vígan táncoló verőfény,
 éj gubbaszt fenn az ür üvegtetőjén,
 az ég alatt most csend és nyugalom van,
 te is pihensz most csendes nyugalomban,
 a lég alszik, szellő seholse lebben,
 árnyak vonulnak sűrű fönkelegben,
 minden kihalt, a föld sötéten erjed,
 felhők húzódnak lejjebb, egyre lejjebb
 s a szíved, mintha álmok fénye lenne,
 belémosódik most a végtelenbe.

Bardócz Árpád.

«ET VERA INCESSU PATUIT DEA».

Verg : Aen. I.

Szólt és ment. S míg márványvállára leomlott
 Haja, az isteni illatot lehelő,
 Láttam már, hogy nem földi lény. A levegő
 Körülte ezer bűbájos színre bomlott.

És eltűnt. Én pedig ott maradtam árván.
 Végig borzongatott hideg, hajnali szél.
 Rejtelmes jóslatot zúgott száz falevél.
 A szívem nehéz volt, mint pároszi márvány.

(Apolló elrejté a napot). Én búsán
 Mentem tovább. És hogy ne lássák bánatom
 Szürke ködruhamba jól beburkolóztam.

De beláttam, hogy a távozót nem lenne
 Szabad siratnunk: El kell veszítenünk őt,
 Hogy azt, mi isteni, felismerjük benne.

Kiss Ernő.